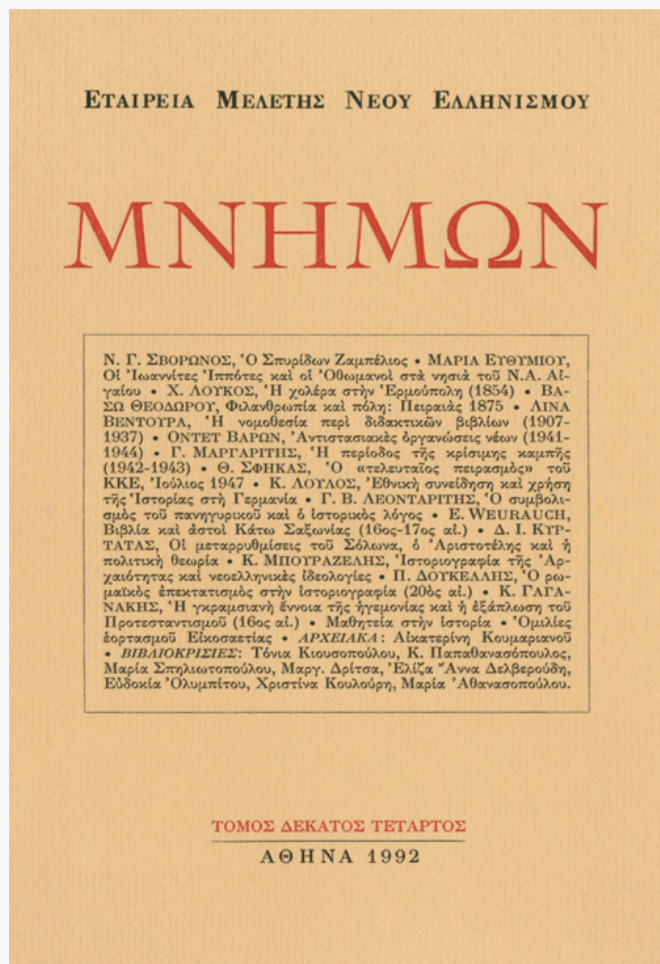

Μνήμων

Τόμ. 14 (1992)

Ο ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ

N. Γ. ΣΒΟΡΩΝΟΣ

doi: [10.12681/mnimon.153](https://doi.org/10.12681/mnimon.153)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΣΒΟΡΩΝΟΣ Ν. Γ. (1992). Ο ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ. *Μνήμων*, 14, 11-20. <https://doi.org/10.12681/mnimon.153>

Ν. Γ. ΣΒΟΡΩΝΟΣ

Ο ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ

Ἡ παρουσίαση στοῦ μεγάλο κοινὸ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων τοῦ νησιοῦ μας, νομίζω ὅτι ἦταν μιὰ ἐπιτυχημένη ιδέα ἐκείνων ποὺ ὀργάνωσαν τὶς Γιορτὲς Λόγου καὶ Τέχνης.

Γιατὶ ἔτσι γίνεται ὅλο καὶ περισσότερο συνειδητὸ ὅτι τὸ μικρὸ νησί μας παρουσίασε καὶ παρουσιάζει ἀκόμα τέτοια πνευματικὴ πυκνότητα ἀντίστροφα ἀνάλογη μὲ τὸ μικρὸ πληθυσμὸ του. Ἡ συμβολή του στοῦ σημερινοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐκτείνεται ἀπὸ τὴ μεγάλη τέχνη, μουσική, ζωγραφική, τραγούδι, θέατρο καὶ τὶς ἐπιστῆμες, ὅλες τὶς ἐπιστῆμες. Κι αὐτὸ εἶναι ἀσφαλτο δεῖγμα ὅτι τὸ νησί αὐτό, ποὺ κρατεῖ μὲ τὸ δεξί του χέρι τὴ στεριά καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τὸ Ἴόνιο Πέλαγος, συνεχίζει τὸν παλιὸ καὶ βαθὺ ἐφτανησιώτικο πολιτισμό, ποὺ οὔτε ἡ σημερινὴ καταναλωτικὴ κοινωνία καὶ τὰ ἐπακόλουθά της, οὔτε οἱ τρικυμίες τῆς πολιτικῆς, τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς, κατάφεραν νὰ σβήσουν ἢ νὰ ἀμαυρώσουν. Κρατᾷ ἀκόμα σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴν παλιά του ἀποστολή,

Ἐκδοτικὸ σημείωμα: Ὁμιλία στὶς «Γιορτὲς Λόγου καὶ Τέχνης» τῆς Λευκάδας (27η περίοδος, 8-22 Αὐγούστου 1982). Ἡ ἐβδομάδα «Λόγου» εἶχε γενικὸ θέμα «Λευκαδίτες ἱστορικοί» (8-8-92: Π. Γ. Ροντογιάννης, Λευκαδίτες ἱστορικοί: γραμματολογικὸ σχεδιάσμα.— 9-8-92: Τ. Ε. Σκλαβενίτης, Οἱ «κατήγοροι» τοῦ Γένους καὶ ἡ «Ἀπολογία ἱστορικο-κριτικῆ» τοῦ Λουδοβίκου Σωτήρη (1727-1820).— 10-8-92: Γ. Βαλέτας, Περὶ τοῦ Ἰωάννου Σταματέλου.— 11-8-92: Σ. Βρεττός, Σύγχρονοι Λευκαδίτες ἱστορικοί.— 13-8-92: Ν. Γ. Σβορώνος, Ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος.— 14-8-92: Ἐλεύθερη συζήτηση τῶν ὁμιλητῶν καὶ τοῦ κοινοῦ. Πρόεδρος, ὁ καθηγ. Ἀριστόξενος Δ. Σκιαδᾶς). Τὸ χειρόγραφο μοῦ χάρισε ὁ Ν. Γ. Σβορώνος (νὰ τὸ κάνεις ὅ,τι θέλεις) σημειώνοντάς μου τὴν ὑποχρέωση νὰ δώσω σὴν Ἑλλή Δρούλια φωτοαντίγραφο, ἢ ὅποια τοῦ εἶχε δώσει ἀντίγραφο τῆς μεταπτυχιακῆς τῆς ἐργασίας «L'idée de la nation au XIXe siècle: le cas Spyridion Zambelios» Πάρισι 1981, 62 σ. δαχτυλόγραφε. Κατὰ τὴ μεταγραφὴ τῶν 38 σ. τοῦ χειρογράφου, 0,225 × 0,17 μ., σεβάστηκα ἀπολύτως τὶς γραφές του. Οἱ λίγες προσθήκες μου σὲ [] εἶναι κυρίως παραπομπὲς στὰ ἔργα τοῦ Ζαμπέλιου, οἱ ὁποῖες ἄλλες φορὲς ἦταν σημειωμένες στὸ περιθώριο τοῦ χειρογράφου ἢ στὰ χωριστὰ «δελτία» ποὺ συνόδευαν τὸ χειρόγραφο ἢ συμπληρώθηκαν ἀπὸ ἐμένα. Ὁ τίτλος τῆς ὁμιλίας εἶναι ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῶν «Γιορτῶν» ἀφοῦ στὸ πρόχειρο δίπτυχο ποὺ προστάτευε τὸ χειρόγραφο ὑπάρχουν μόνο οἱ λέξεις: Ζαμπέλιος ἱστορισμός.

Τ. Ε. Σκλαβενίτης

τοῦ πολιτιστικοῦ συνδέσμου καὶ μεσάζοντα ἀνάμεσα στὸν Εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ καὶ στὸ λαϊκὸ πανάρχαιο πολιτισμὸ ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων ὁλόκληρης τῆς Ἑλλάδας. Σύμβαλλε ἔτσι μὲ τὸν τρόπο τοῦ στῆ διαφύλαξη τῆς ἐλληνικῆς ταυτότητας καὶ τὴν πλουτίζει συνεχῶς μὲ καινούργια πρωτοπόρα στοιχεῖα χωρὶς νὰ τὴ νοθεύει.

Γιὰ ἓναν τέτοιον πρωτοπόρο, γνωστὸ βέβαια, στοὺς εἰδικούς ἐπιστήμονες, ἄγνωστο ὅμως στοὺς πολλούς, καὶ σχεδὸν λησμονημένο ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοῦ τοῦ πατριῶτες, τὸ Σπυρίδωνα Ζαμπέλιο, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια σήμερα.

Δὲν θὰ σταθῶ στὴν βιογραφία τοῦ, ἄλλοι συνάδελφοι σᾶς μίλησαν γι' αὐτόν. Ἄλλωστε ὅπως παρατηροῦν οἱ προηγούμενοι μελετητές τοῦ λίγα πράγματα ξέρομε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ. Γεννήθηκε στὴ Λευκάδα τὸ 1815. Εἶχε πατέρα τὸν Ἰωάννη Ζαμπέλιο καὶ μητέρα τὴ Μαρίνα Πετριτσόπουλου. Γέννημα δηλαδὴ παλιῶν ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν τοῦ τόπου, ποὺ εἶχαν διακριθεῖ στὴν πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἑπτανήσου.

Ὁ παππούς τοῦ ἀπὸ τῆ μάνα τοῦ Δημήτριος Πετριτσόπουλος (1764-1818) εἶχε διατελέσει πρόεδρος τῆς Ἑπτανησιακῆς Βουλῆς τὸ 1803 καὶ ἐξάσκησε ἀνώτερα κρατικὰ πόστα στὴν Κεφαλονιά τὸ 1804, στὴ Λευκάδα τὸ 1806 καὶ τὸ 1810. Εἶχε γίνει σύμβουλος τοῦ Ἀγγλοῦ κυβερνήτη στὴν Λευκάδα τοῦ περίφημου Love. Ἐνας ἀπὸ τοὺς προγόνους τοῦ, ὁ Νεκτάριος Ζαμπέλιος (1620-1690) εἶχε διακριθεῖ ἐπίσης στὰ γράμματα.

Ὁ πατέρας τοῦ Ἰωάννης Ζαμπέλιος εἶχε σπουδάσει στὴν Ἰταλία ὅπου τὸ 1804 εἶχε συναντήσῃ τὸ Φώσκολο, ἀργότερα στὴ Γαλλία συνάντησε τὸν Κοραῖ μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε διατηρήσει συνεχὴ ἐπαφή. Εἶναι ὁ συγγραφέας πολλῶν τραγωδιῶν ποὺ τίς στέλνει χειρόγραφες στὸ μεγάλο δάσκαλο τοῦ Γένους καὶ στίς ὁποῖες θέλει νὰ ἐξάψει τὸ πατριωτικὸ αἶσθημα τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἐτοιμάζουν τὴ μεγάλη ἐθνικὴ ἀπελευθερωτικὴ ἐπανάσταση τοῦ '21. Καὶ στὴν προετοιμασίᾳ αὐτῇ συμμετέχει ἐνεργᾶ ὅχι μόνον μὲ τὸ λόγο τοῦ ἀλλὰ στὴν πράξη. Γίνεται μέλος τὸ 1817 τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ὅπου παίζει σημαντικὸ ρόλο. Ὁργανώνει συναντήσεις φιλικῶν στὸ σπίτι τοῦ. Ὄταν ἐκρήγνυται ἡ Ἑπανάσταση φεύγει ἀπὸ τὴ Λευκάδα καὶ περνᾷ γιὰ λίγο στὴν Ἀκαρνανία καὶ στὴν Ἠπειρο γιὰ νὰ πάρει μέρος στὸν Ἀγώνα. Ἀναφέρεται ὅμως ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴ συμβουλὴ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ζαναγύρισε στὴ Λευκάδα· ὁ ἥρωικὸς ὁπλαρχηγός, μὲ τὸ ἀλάνθαστο λαϊκὸ τοῦ ἐνστικτο, καταλάβαινε ὅτι ὁ καλαμαράς Ζαμπέλιος θὰ ἦταν περισσότερο χρήσιμος στὸ ἔθνος μὲ τὸ λόγο τοῦ καὶ τὸ πνευματικὸ τοῦ ἔργο, παρὰ μὲ τὸ σπαθὶ καὶ τὸ ντουφέκι, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλωστε σίγουρο ὅτι θὰ τὰ χειρίζονταν καλὰ.

Σὲ τέτοια πνευματικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀτμόσφαιρα γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε ὁ νεαρὸς Σπυρίδων Ζαμπέλιος. Μ' ὅλο ποὺ ἀνῆκε σὲ ἀρχοντικὴ γενιά, τὰ οἰκονομικὰ τῆς οἰκογένειας δὲν φαίνεται νὰ ἦταν πλουσιοπάροχα. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἐμπόδισε τὸ νεαρὸ Σπυρίδωνα νὰ κάμει καλὲς σπουδές· πρῶτα στὴ Λευ-

κάδα ὅπου εἶχε δασκάλους τὸν Ἀθανάσιο Ψαλλίδα, διευθυντὴ τοῦ Σχολείου τῆς πόλης καὶ τὸν Vincenzo Nannoucci, ὑπομνηματιστὴ τοῦ Dante καὶ συνθέτη τραγουδιῶν σὲ λαϊκὴ γλώσσα. Συνέχισε τὶς σπουδές του στὴν Ἰόνιο Ἀκαδημία, στὴν Κέρκυρα, 1833. Ἐπειτα σπούδασε νομικὰ στὴν Ἱταλία καὶ τὴ Γαλλία, ἐπισκέπτεται ἐπίσης τὴ Μεγάλη Βρετανία καὶ τὴ Γερμανία. Ἐπανερχεται στὴν Ἐπτάνησο ὅπου ἀναλαμβάνει διάφορες θέσεις. Γίνεται βουλευτὴς στὴν Ἰόνιο Βουλὴ (1845-1850), ὅπου ἀνήκει στὸ κόμμα τῶν μετριοπαθῶν ποὺ θέλουν βέβαια τὴν ἔνωση μὲ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ σὲ εὐθετο χρόνο, γιὰτὶ πιστεύει ὅτι τὸ νεοπαγὲς Ἑλληνικὸ Κράτος βρισκόταν ἀκόμα σὲ σημαντικὴ καθυστέρηση καὶ ἡ ἔνωση τῆς Ἐπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα θὰ συντελοῦσε στὴν πτώση τοῦ ἐπτανησιακοῦ πολιτισμοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ τὴ διάλυση τῆς Ἰονίου Βουλῆς τὸ 1851, ἔχουμε μερικὰ ἔγγραφα τῶν ταξιδιῶν του, παντοῦ: στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴν Ἱταλία, Λιβόρνο, Πίζα, Ρώμη, στὴν Ἀθήνα. Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μοίρασε τὴ ζωὴ του ἀνάμεσα στὶς σπουδές του, ἔπειτα στὴν πολιτικὴ καὶ στὶς φιλολογικὲς του ἀπόπειρες. Γράφει ποιήματα ἀπὸ 17 χρονῶν ἀργότερα θὰ ἐπηρεασθεῖ, μάλιστα ἀπὸ τὸν Σολωμό, καὶ θὰ γράφει κι αὐτὸς ποίημα [= «Ὑστερη νυχτιὰ τοῦ καταδίκου»], ποὺ παρουσιάστηκε σὰν τὸ δίδυμο ἀδελφὶ τοῦ «Λάμπρου» τοῦ Σολωμοῦ, κι ἔπειτα τὶς διάφορες ἱστορικο-φιλοσοφικὲς του μελέτες, ποὺ εἶναι καὶ τὸ βασικὸ του ἔργο καὶ ἡ πραγματικὴ του συμβολὴ στὴν πνευματικὴ ἱστορία τοῦ τόπου.

Τελειώνοντας τὰ ἐλάχιστα βιογραφικὰ αὐτὰ στοιχεῖα, στὰ ὁποῖα ἀρκέστηκα ἀπόψε, θὰ ἤθελα νὰ τονίσω ὅτι δὲν φθάνουν οὔτε αὐτά, οὔτε μερικὲς ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ παράλειψα, γιὰ νὰ πάρουμε μιὰ ἰδέα τῆς πνευματικῆς φυσιογνωμίας καὶ τῆς διαμόρφωσης τῆς προσωπικότητάς τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ πολυποῖνιλα ἐνδιαφέροντα. Ὅπως θὰ δοῦμε σὲ λίγο οἱ πολλὲς καὶ ἀπὸ διαφορετικὲς κατευθύνσεις ἐπιδράσεις τῶν διαφόρων πνευματικῶν τάσεων τῆς Εὐρώπης διαφαίνονται στὸ ἔργο του. Ἡ ἔλλειψη ὅμως κάθε συγκεκριμένης πληροφορίας γιὰ τὰ διαβάσματά του, γιὰ τὴ βιβλιοθήκη του, γιὰ τοὺς σκοποὺς τῶν ἄλλων ἀλλεπάλληλων ταξιδιῶν του, δὲν διευκολύνουν καὶ πολὺ τὸ σημερινὸ μελετητὴ τοῦ ἔργου του, ποὺ μόλις τώρα ἀρχίζει. Καὶ εὐχαρίστως σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ἡ Δεσποινὶς [Ἑλλη] Δρούλια ἐτοιμάζει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ λευκαδίτη διανοητῆ ὁλόκληρη διδακτορικὴ διατριβὴ μὲ τὴν καθοδήγηση τοῦ συμπατριώτη μας κ. Σπύρου Ἀσδραχᾶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐλπίζουμε ὅτι πολλὰ νέα στοιχεῖα θὰ προκύψουν.

Δὲν μπορούμε π.χ. εὐκολα νὰ καταλάβουμε γιὰτὶ ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος ἐγκαταλείπει τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκαθίσταται ἀπὸ τὸ 1870 στὸ κτῆμα του στὸ Antignano κοντὰ στὸ Λιβόρνο ἀπ' ὅπου κάνει συχνὰ ταξίδια ἀνάμεσα Λιβόρνο καὶ Ταυρίνο, ἀνάμεσα στὴν Ἱταλία καὶ τὴν Ἑλβετία, ὅπου καὶ πεθαίνει τὸ 1881.

Δὲν πρόκειται στὴ σύντομη ἀποψινὴ παρουσίαση ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ

σύνολο τοῦ ἔργου τοῦ Σπ. Ζαμπελίου. Θὰ μείνω μόνον στὸ ἱστορικὸ τοῦ ἔργο, γιατί αὐτὸ παρουσιάζει τέτοιο ἐνδιαφέρον καὶ στοιχεῖα πραγματικὰ πρωτοποριακά, σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε οἱ σύγχρονοι "Ἕλληνες ἱστορικοὶ νὰ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη μιᾶς νέας ἀνάγνωσης μὲ καινούργιο μάτι, τῆς σκέψης καὶ τῆς ρηξικέλευθης σὲ πολλὰ σημεῖα ὕψους τοῦ περιέργου αὐτοῦ διανοητῆ.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ προσπαθῶ σὲ ὥχρες, ἀλλὰ ἀδρές γραμμές, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὰ κύρια σημεῖα τῆς θεωρίας του στὴν ὁποία ὑποτάσσει τὴν ἱστορικὴ του ἔρευνα. Γιατὶ ἡ μεγάλη συμβολὴ τοῦ Ζαμπελίου στὴν ἱστορικὴ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη εἶναι ὅτι ὀπλισμένος μὲ μιὰ γενικὴ ἱστορικὴ θεωρία, ὅπως τὴν εἶχε διαμορφώσει ἀπὸ τὰ διάφορα ρεύματα τῆς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας τῆς Δύσης, δὲν ἀρκέστηκε στὴν παρουσίαση μιᾶς κάποιας φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ πρῶτος ἢ ἀπὸ τοὺς πρῶτους προσπάθησε νὰ διερευνήσει, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας αὐτῆς, τὴν ἱστορικὴ ροὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κáνοντας συγχρόνως καὶ ἔργο ἱστοριοδίφῃ. Δὲν ἀρκέστηκε, γὰρ τὴν ἐξήγησι πού αὐτὸς πρότεινε τοῦ ἑλληνικοῦ παρελθόντος, σὲ δημοσιευμένες πηγές καὶ στὴν πρόχειρὴ ἀνάγνωσή τους. Ἀναδιψᾷ στὶς ἀνέκδοτες συλλογές χειρογράφων τῶν μεγάλων βιβλιοθηκῶν τῆς Εὐρώπης καὶ στὰ πλούσια ἰταλικά κυρίως ἀρχεῖα γιὰ νὰ βρεῖ καινούργια στοιχεῖα γιὰ τὴ σύνθεσι τοῦ ἔργου του. Κι αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο μάθημα γιὰ τοὺς νεώτερους ἐρευνητές.

Πῆρα γιὰ βάση, στὶς σκέψεις πού θ' ἀκολουθήσουν, τὰ δύο του βασικά συγγράμματα. Τὸν περίφημο πλέον πρόλογό του στὴν ἔκδοσι τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, πού ὁ πλήρης τίτλος εἶναι: «Ἄσματα δημοτικὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐκδοθέντα μετὰ μελέτης ἱστορικῆς περὶ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ», 1852, ἀφιερωμένο σὲ μιὰ δεύτερη ἔκδοσι τὸν ἴδιο χρόνον «Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν», καὶ τὸ ἄλλο σημαντικὸ ἔργο του μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον: «Βυζαντιναὶ Μελέται, περὶ πηγῶν νεοελληνικῆς ἐθνότητος ἀπὸ Η' ἄχρι Ι' ἑκατονταετηρίδος μ.Χ.», Ἀθήνα 1857.

Ἡ πρώτη βασικὴ θεωρητικὴ μεθοδολογικὴ ἀρχὴ τοῦ Σπ. Ζαμπελίου γιὰ τὴ μελέτη τῆς ἱστορίας εἶναι ὅτι ὁ ἱστορικὸς πρέπει ν' ἀρχίζει τὴν ἔρευνά του καὶ τὴν ἱστορικὴ του θεώρησι ἀπὸ τὸ παρόν: «Ἀναχωροῦμεν πρῶτον ἀπὸ τῆς θέσεως εἰς ἣν εὐρισκόμεθα σήμερον, καὶ παρακολουθοῦντες τὴν ἀλληλουχίαν τῶν κυρίων γεγονότων, ἀνατρέχομεν εἰς τὰς ἀρχικὰς πηγάς, διερευνῶντες καθ' ὁδὸν τῶν αἰτίων καὶ ἀποτελεσμάτων τὰς ἀμφιπεπλεγμένας ἀρτηρίας.— Μεταταῦτα, τὸν ἐσχεδιασμένον ἤδη δρόμον ἀνύοντες καί, μετὰ πλείονος πεποιθήσεως εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις, βαθμηδὸν ὁμαλύνοντες αὐτόν, ἐπαναστρέφωμεν εἰς τὰ ἴδια. Τῷ δὲ τῷ τρόπῳ συμβιῶμεν συγχρόνως μετὰ τε τῶν ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων, μετὰ πολλῆς ὠφελείας ἐναλλάσσοντες τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωὴν. Εἰς γὰρ τὴν ἱστορίαν, καθάπερ εἰς τὰς Γραφάς, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος συναρτιζοῦσι τὴν ἅλυσον τῆς Ἀποκαλύψεως» [Ἄσματα δημοτικὰ σ. 18].

Με ἀπλούστερα ἴσως λόγια καὶ σὲ ὕψος λιγότερο ποιητικο-ρητορικό, ἀλλὰ τὸ ἴδιο περιεχόμενο θὰ ἔδινε στὴ μέθοδό του καὶ ἕνας σημερινὸς ἱστορικός· τὰ προβλήματα ποὺ ζοῦμε στὸ παρὸν γίνονται ἐρεθίσματα γιὰ τὸν πλουτισμὸ τῆς προβληματικῆς τῆς ἱστορίας.

Ἡ δεύτερη βασικὴ ἀρχὴ τῆς ἱστορικῆς θεωρίας τοῦ Ζαμπελίου εἶναι τοῦτο· ὅτι ὅπως καὶ τὰ ἄτομα ἔτσι καὶ τὰ γένη, ἔτσι καὶ τὰ ἔθνη ἔχουν ἐκ τῶν προτέρων ἰδιάζουσες ἡθικὲς ποιότητες, ἀνάλογες μὲ τὴν ἀποστολὴ γιὰ τὴν ὁποίαν εἶναι προορισμένα.

Ἀναγνωρίζει κανεὶς ἐδῶ τὴ μεγάλη ἀρχὴ ποὺ κυριάρχησε καθ' ὅλο τὸν 19ο αἰώνα καὶ ποὺ εἶχε ἐξαγγελεῖ ὁ μεγάλος γερμανὸς διανοητῆς Herder, τὴν ἀρχὴ τοῦ «λαϊκοῦ πνεύματος» τὸ Volkgeist, ποὺ ἔδωσε ἔνυσμα στὴ μελέτῃ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν διαφόρων λαῶν, τῆς λαϊκῆς δημιουργίας γενικότερα, τοῦ λαϊκοῦ δικαίου. Ἡ ἀρχὴ αὕτῃ συμπληρώνεται στὴ σκέψῃ τοῦ Ζαμπελίου μὲ μιὰν ἄλλη θεμελιακὴ γιὰ τὸ ἔργο του σκέψῃ, ποὺ ἐκφρασμένη γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν Ζαμπέλιο θὰ κυριαρχήσει σ' ὁλόκληρη τὴν ἰδεαλιστικὴ ἐλληνικὴ ἱστοριογραφία, σχεδὸν ὡς τὶς μέρες μας καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴ ραχοκοκαλί τῆς Νεοελληνικῆς σκέψης ποὺ στηρίζεται στὴ Μεγάλῃ Ἰδέᾳ. Τὸ κήρυγμα τῆς ἀποστολῆς, τοῦ προορισμοῦ ἐνὸς γένους-λαοῦ-ἔθνους, προορισμοῦ δοσμένου ἄνωθεν. («Τὰ γένη, γράφει ὁ Ζαμπέλιος, ἔλαβον ἄνωθεν ἡθικὰς ποιότητας, ἀναλόγους τῆς ἀποστολῆς εἰς ἣν ἦσαν προωρισμένα, καὶ ὅτι, παρεκτὸς ὀλίγων τινῶν ὑπερῑστορικῶν γεγονότων, εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς ἠθέλησε, μόνος ὁ δάκτυλος αὐτοῦ νὰ διαδεικνύεται, ἄλλας μεταβολὰς δὲν γινώσκουμεν ἀσχετοὺς πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν προηγουμένων αἰώνων, καὶ μὴ ὀφειλούσας τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ παρελθόν»). [Ἄσματα δημοτικὰ σ. 19].

Ἀπὸ τὴν διαπίστωση αὕτῃ ἀπορρέει μιὰ τρίτῃ καὶ σημαντικὴ ἀρχή, βάση ὁλόκληρῃ τῆς θεωρίας καὶ μεθοδολογίας τοῦ Ἱστορισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Ζαμπέλιος ἐμφανίζεται σὰν ὁ εἰσηγητῆς στὴ νεοελληνικὴ ἱστοριογραφία· τὴ θεωρία τῆς συνεχοῦς ροῆς τῆς Ἱστορίας, ἐνὸς συνεχοῦς καὶ ἀδιαιρέτου ρεύματος ποὺ διατηρεῖ πάντοτε ἀναλλοίωτῃ τὴν οὐσία του, καὶ παρουσιάζει μόνον ἀλλεπάλληλες ἐκφάνσεις ποὺ ἢ μιὰ περιέχει μέσα της τὴν προηγούμενὴ της, καθὼς καὶ τὴ δυνατότητα τῆς πραγμάτωσης τῶν κάθε φορὰ ἐπιτευγμάτων καὶ τῶν ἄμεσα προορισμένων στόχων.

Γιὰ τὸν Ζαμπέλιο δὲν ὑπάρχουν περίοδοι ἀκμῆς καὶ παρακμῆς καὶ πτώσης· ὅλα αὐτὰ εἶναι σημεῖα μετάβασης ἀπὸ μιὰν κατάστασι σὲ κάποια ἄλλη, ἀναγκαία ἴσως μετάβασι ἀπὸ κάποιον ἱστορικὸ νόμο ποὺ διέπει τὰ φαινόμενα, ὅταν τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, τῆς ὑπέρτατης δυνάμεως, δὲν ἐπεμβαίνει γιὰ ν' ἀλλάξει πρὸς στιγμὴν τὴν ἱστορίαν τῶν γεγονότων, ποὺ ὅταν πάλιν ἀφεθοῦν στὴ φυσικὴ τους κίνησι θὰ ἀκολουθήσουν τοὺς προκαθορισμένους νόμους. Καὶ ἂς ἀφήσουμε πάλι ἐδῶ τὸ δυνατόν λόγο τοῦ Ζαμπελίου ν' ἀκουστεῖ ὅσο τὸ δυνατόν καθαρότερα: «Ἐπειδὴ, λοιπόν, πᾶν ἕκαστον γινόμενον ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῷ

τὰ γεννητικά του αίτια, προσέτι δὲ τοὺς λόγους τοὺς συμβαλόντας εἰς τὴν πραγματοποίησιν καὶ ἐπιτυχίαν του, ἔπεται ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη τῆς ἱστορίας τὴν ὁποίαν, ἀντὶ φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας, ἡμεῖς, ἐπὶ τὸ ἑλληνικότερον, ΙΣΤΟΡΙΟΝΟΜΙΑΝ ἐπονομάζομεν, συνίσταται εἰς τὸ νὰ διερευνῶμεν, ἐν παντὶ χώρῳ καὶ χρόνῳ, τὰς ἀπορρήτους αἰτίας, αἵτινες ἐγέννησαν τὰς μεταβολάς, καὶ τὰς σπουδαίας περιπτώσεις, ὅσαι συνέτρεξαν εἰς τὴν γένεσιν τῶν συμβεβηκότων. Ἡ ὁπισθόρμητος καὶ πειραματικὴ αὕτη μέθοδος, παρεκτός τῆς πραγματικῆς ὠφελείας ἣν, ἐλπίζομεν, θέλει παρέξει, συνάδει προσέτι μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἔξεις τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν σοφίας». [Ἄσματα δημοτικά σ. 19].

Ἴδου λοιπὸν ἡ γενικὴ μέθοδος, ἡ ἀνίχνευση τῶν ὑπόγειων ρευμάτων ποὺ κινοῦν τὴν ἱστορίαν καὶ ποὺ ἀποτελοῦν νόμους ἱστορικοὺς. Οἱ σημερινοὶ ἱστορικοὶ θὰ λέγαμε, ὕστερ' ἀπὸ πείρα ἐρευνητικῆς σταθερῆς τάσεως. Κι αὐτοὺς τοὺς νόμους τοὺς διδάσκει ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, ποὺ ὁ Ζαμπέλιος τὴν ὀνομάζει Ἱστοριονομία.

Δὲν εἶναι διαφορετικὴ ἡ σημερινὴ μας μέθοδος. Κύρια, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μάθημα ποὺ κατὰ τὴ γνώμη μου μᾶς δίνει ὁ Ζαμπέλιος, δὲν εἶναι διαφορετικὴ ἡ ἀπάντηση τῶν σημερινῶν πραγματικῶν ἱστορικῶν γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τῆς ὁπισθόρμητης καὶ πειραματικῆς αὐτῆς μεθόδου, ποὺ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν συνεχὴ παλινδρόμηση ἀνάμεσα στὴ θεωρίαν καὶ στὴν πραγματολογικὴ ἔρευνα. Ἡ θεωρία φωτίζει τὴν πραγματολογικὴ ἔρευνα, θέτοντας τὰ πρῶτα ἐρωτήματα στὶς πηγές, ποὺ δὲν μιλοῦν ἀπὸ μόνες τους, παρὰ ἀπαντοῦν μόνον στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς βάζει ὁ φωτισμένος ἀπὸ τὴ γενικὴ θεωρίαν ἱστορικός. Ἡ δευτέρα, δηλαδὴ ἡ πραγματολογικὴ ἔρευνα, πλουτίζει τὰ ἐρωτήματα τῆς θεωρίας καὶ ἐλέγχει τὴν ἰσχὺν τους καὶ τὴν καθολικότητά τους.

Στὸ ὁργανωμένο αὐτὸ σύστημα μὲ τὴν ἐσωτερικὴ λογικὴ συνοχὴ διαβλέπει κανεὶς, κι αὐτὸ ἔχει τονισθεῖ ἀπὸ ὅλους τοὺς προηγούμενους μελετητὲς τοῦ ἔργου τοῦ Ζαμπελίου, τὸν ἀπόηχο ὀρισμένων θεωριῶν.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ τοῦ Herder, τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴν ἔρευνα τῶν ἱστορικῶν νόμων ποὺ διέπουν τὴν ἱστορικὴ πορεία ποὺ διατύπωσε ὁ θεμελιωτὴς τῆς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας Vico (1668-1744) μὲ τὸ ἔργο του «La Scienza Nuova» (1725-1744) καὶ συμπλήρωσε καὶ διαμόρφωσε τελικὰ ὁ μεγάλος ἰδεαλιστὴς φιλόσοφος Hegel, ὁ δάσκαλος καὶ ἐμπνευστὴς τοῦ Marx. Ἡ οὐσιώδης συμβολὴ τοῦ τελευταίου ἦταν ἡ ἀντιστροφὴ τῶν ἱεραρχιῶν στὴν διαλεκτικὴ αὐτὴ κίνηση μὲ τὸν ἐξανθρωπισμὸ τῶν στοιχείων τῆς ὅλης δομῆς τοῦ συστήματος.

Ἐν ἀρχῇ ἦν τὸ πνεῦμα, διδάσκει ὁ Hegel καὶ ἡ ἱστορία δὲν εἶναι παρὰ ἡ ὑλοποίησή του. Ἐν ἀρχῇ ἦν τὸ πνεῦμα, ποὺ καθορίζεται ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὸν Ζαμπέλιο, σὰν ἡ θεία δύναμη ποὺ προκαθορίζει τοὺς νόμους τῆς αὐθεντικῆς πράξης. Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ πράξη, ποὺ καθορίζεται ἀπὸ τὶς πρακτικὲς

ανάγκες τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὸν τρόπο παραγωγῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς τους, κηρύσσει ὁ Μάρξ. Σὲ ὅλους ὅμως ἡ κίνηση εἶναι ἡ ἴδια.

Οἱ ἰδεαλιστὲς ἱστορικοὶ βλέπουν στὴν ἱστορία τὸ ἀντικαθρέφτισμα τῶν κινήσεων τοῦ πνεύματος· οἱ διαλεκτικοὶ ματεριαλιστὲς βλέπουν στὸ πνευματικὸ ἐποικοδόμημα τὸ ἀντικαθρέφτισμα τῶν ὕλικῶν διαλεκτικῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων. Ποιοὶ ἀπὸ τοὺς δύο βρίσκονται πιὸ κοντὰ στὴν πραγματικότητα, εἶναι δύσκολο ἐρώτημα καὶ δὲν ἐπιδέχεται μονοδιάστατη καὶ γρήγορη ἀπάντηση καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς σημερινῆς ὁμιλίας ποὺ περιορίζεται στὴ σκέψη τοῦ Ζαμπελίου.

Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ζαμπελίου ἔχει τεθεῖ τὸ ἐρώτημα, ἀπὸ ποῦ ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς διανοητής, ποὺ γράφει τὸ 1852, σὲ μιὰ περίοδο ποὺ λίγοι Ἕλληνες διανοοῦνται φιλοσοφικὰ καὶ ἱστορικὰ, ἀντλεῖ τὶς προτάσεις του· κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὶς πηγές ποὺ ἀνέφερα ἢ διὰ μέσου ἄλλων Ἑλλήνων προγενεστέρων διανοητῶν. Κι ἀναφέρουν ἐδῶ τὸν Πέτρο Βράιλα Ἀρμένη ποὺ τὸ 1843 εἶχε γράψει ἔργο γιὰ τὴν φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, ὅπου ἀφιέρωνε τρεῖς σελίδες γιὰ τὸ Herder. Ἀναφέρουν ἐπίσης τὸν Γεώργιο Κοζάκη Τυπάλδο ποὺ τὸ 1839 εἶχε γράψει «Φιλοσοφικὸν Δοκίμιον περὶ τῆς προόδου καὶ τῆς πτώσεως τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος», ὅπου ἐκτὸς τῶν Ἑλλήνων κλασσικῶν ἀναφέρεται ἀκόμα στοὺς Γάλλους καὶ Γερμανοὺς φιλοσόφους Herder, Fichte καὶ Kant. Ἀναφέρονται ἀκόμα στὸν Μάρκο Ρενιέρη ποὺ ἔγραψε τὸ 1841 «Φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας» δοκίμιον ἀφιερωμένο στὸν Vico.

Εἶναι πιθανόν, τὸν τελευταῖο μάλιστα εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μου σίγουρο, ὅτι τοὺς ἤξερε ὁ Ζαμπελίου. Ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν νομίζω ὅτι ἀρκοῦν γιὰ τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ δικοῦ του συστήματος. Ἡ εὐρεία του γλωσσολογία θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ καταφύγει στὶς πηγές. Κι ἔτσι ἐξηγεῖται ὅτι παρουσιάζει στὴ θεωρία του μιὰ ὀλοκληρωμένη σύνθεση σπουδαίων στοιχείων γονιμοποιημένων ἀπὸ τὴ δική του πραγματολογικὴ ἔρευνα. Κι ἐδῶ ἀκριβῶς ἡ συμβολὴ τοῦ Ζαμπελίου εἶναι καθοριστική.

Λίγος καιρὸς μᾶς μένει γιὰ νὰ χαρακτηρίσουμε τὸ ἱστορικὸ πραγματολογικὸ του ἔργο καὶ τὴν ὁρασίη του γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἀναπτύξει κανεὶς γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα θὰ σᾶς ἀναφέρω ἔτσι ἀξιωματικὰ μόνον τοῦτο. Ὁ Ζαμπελίου εἶναι ὁ πρῶτος Νεοέλληνας ἱστορικὸς ποὺ συλλαμβάνει καὶ ἐκφράζει μὲ δύναμη τὴν ἔννοια τῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς τὰ σήμερα ἀξιοποιώντας καὶ μελετώντας ὅλες τὶς περιόδους τῆς ἱστορίας. Κλασσικὴ ἀρχαιότητα, Βυζαντινὴ περίοδο, ποὺ τὴν ἀποκαθιστᾷ στὰ μάτια τῶν συγχρόνων του ποὺ τὴν περιφρονοῦσαν, μέσα σ' αὐτὴ ἄλλωστε τὴν περίοδο ὁ Ζαμπελίου βλέπει τὴν διαμόρφωση τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τοῦ ὁποῖου προσπαθεῖ πρῶτος, ἐπιναλαμβάνων πρῶτος, νὰ καθορίσει τὰ χαρακτηριστικὰ του καὶ διακινδυνεύει νὰ προφητεύσει τὸ μέλλον του. Ἀφορμὴ γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι τὰ ἴδια τὰ προ-

βλήματα της εποχής του. Ἡ ἐπίμονη προπαγάνδα ἐνάντια ὅχι μόνο της συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἰδίας του τῆς ὑπαρξῆς ἀπὸ τὸν ἰδεολογικὸ ἐκπρόσωπο τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας, ποὺ ἐβλεπε στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση καὶ στὴ δημιουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους τὸ θανάσιμο κίνδυνο τῶν ἀπολυταρχικῶν αὐτοκρατορικῶν καθεστώτων. Ἡ ἀντίδραση τῶν φιλοσόφων ἱστορικῶν τῆς Δύσης ἦταν ἄμεση καὶ οἱ Ἕλληνες συνάδελφοί τους προχώρησαν ἀκόμα παραπέρα θεμελιώνοντας τὴν ἱστορικὴ θεωρία τῆς Μεγάλης Ἰδέας μὲ βάση ὅχι μόνον τὴν ἰδέα τῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ δικαιώματός του νὰ ὀλοκληρώσει τὴν κρατικὴ του ἀνάσταση, ἀλλὰ καὶ νὰ κυριαρχήσει στὴν Ἀνατολή.

Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Ζαμπέλιο ἄλλοι ἱστορικοὶ ξένοι καὶ ντόπιοι προσπάθησαν νὰ καταπολεμήσουν τὴν θεωρία τοῦ Fallmerayer. Ἄλλοι ἐπέμεναν στὸ γεγονὸς τῆς ἄμεσης σύνδεσης τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ μὲ τὸν νεοελληνικὸ τῆς ἐποχῆς του, ἀγνοώντας τὸ ἐνδιάμεσο στάδιο τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσαίωνα. Οἱ συνέπειες τῆς θεωρίας αὐτῆς τῆς ἀνάστασης πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς καὶ θεωρητικῆς σᾶς εἶναι λίγο ἢ πολὺ γνωστές. Ἡ πολιτικὴ πατριδοκαπηλεία ποὺ ἐπακολούθησε τὸ κήρυγμα τοῦ Κωλέττη καὶ κυρίως ἡ πλήρης σύγχυση στὰ περιγράμματα τῆς νεοελληνικῆς σκέψης. Προτιμῶ ὅμως νὰ μὴν ξεφύγω ἀπὸ τὸ θέμα μου ποὺ εἶναι ὁ Ζαμπέλιος καὶ νὰ τελειώσω παρουσιάζοντας ἐδῶ τὸ σχῆμα ποὺ αὐτὸς βλέπει στὸ ζήτημα τῆς ἐθνικῆς μας ἐξέλιξης, σχῆμα ποὺ δὲν στερεῖται οὔτε μεγαλείου οὔτε μερικῶν γόνιμων σκέψεων, ποὺ θ' ἄξιζε τὸν κόπο νὰ μελετήσουν βαθύτερα ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ πρόβλημα, ποὺ ἔχει γίνεи τῆς μόδας στὴν Ἑλλάδα, τὸ πρόβλημα τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας. Τὸ σχῆμα τοῦ ὁ Ζαμπέλιος τὸ ἐκθέτει στὸν ἐπίλογο τῆς μακροῦς του εἰσαγωγῆς στὴν ἐκδοση τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν μὲ τὸν τίτλο: «Τὸ ἐκ τοῦ συνόλου ἱστοριονομικὸν συμπέρασμα», κείμενο ποὺ ἀξιίζει τὸν κόπο νὰ μελετηθεῖ καὶ νὰ ἀναλυθεῖ φράση πρὸς φράση. [Ἄσματα δημοτικὰ σ. 582-586].

Πρώτη καὶ βασικὴ ἰδέα τοῦ Ζαμπελίου γιὰ τὴν οὐσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ ἰσχύει διαχρονικὰ εἶναι ἡ ἰσονομία. «Ἡ Ἱσονομία, γράφει, ὑπάρχει τὸ κύριον καὶ πρώτιστον κίνητρον τῆς ἐλληνικῆς ἐνεργητικότητος, ὁρμέφυτος δύναιμις, δι' ἧς τὸ γένος κινεῖται καὶ πράττει, συνήθως ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὰς ὥθησεις τῆς ὁποίας πολλάκις παραβλέπει ἐνεστώτα συμφέροντα τιμαλφῇ, εἰς προσδοκίαν μελλόντων ἀγαθῶν, ἢ εἰς διακονίαν τῆς προόδου τῶν ἀνθρώπων».

Στὴν ἀσκηση τῆς ὁρμέφυτης αὐτῆς ἐνέργειας τὰ ὁρμητήρια εἶναι δύο: θρησκεία ἢ φιλοσοφία, δηλαδὴ ἡ θεωρητικὴ τοῦ πνεύματος ἀσκηση καὶ ἡ πολιτικὴ «ἥτις διατελεῖ κοινίστρα τῆς πρακτικῆς τοῦ γένους ἐνεργείας».

Μὲ ἄλλα λόγια θεωρία καὶ πρᾶξις ἢ ἀλλιώτικα πίστις καὶ πατρις «ἰδοὺ τὰ δύο ἅκρα τοῦ ἄξονος περὶ ὃν ἀπὸ καταβολῆς πολιτισμοῦ στρέφεται θεοκελεύστως ἡ πελωρία ἐλληνικὴ σφαῖρα· διπλῇ τρόπον τινά, ζωή, χάριτι τῆς

ὁποίας, ἐὰν σήμερον ἀσθενῇ τὸ ἔθνος, αὐριον ἀναρρωνύει, ἐὰν δὲ κατ' ἓνα τρόπον ἀποθάνῃ, κατ' ἄλλον ἀνίσταται».

Ἰσονομία, λοιπόν, εἶναι τὸ ὁρμέφυτον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἡ ἰσονομία αὕτῃ διανύει στὴν ἱστορία τέσσερα στάδια, τὰ τρία εἶναι συντελεσμένα· τὸ τέταρτο ἀρχίζει μὲ τὴν ἐλληνικὴ ἐπανάσταση καὶ στὶς μέρες του δὲν εἶχε ἀκόμα συντελεσθεῖ ἀλλὰ εἶναι «ἐσχεδιασμένον».

Στὸ πρῶτο στάδιο, ποῦ συντελεῖται στὴν ἀρχαιότητα, προκλασσικὴ καὶ κλασσικὴ, εἶναι ἡ βαθμιαία μεταβολὴ τοῦ προ-λογικοῦ στοιχείου, ποῦ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, σὲ λογικὸ στοιχεῖο. Ὁ ἐλληνισμὸς «λογοποιεῖ τὴν ἄλογον καὶ δυσπολίτευτον λατρεῖαν τῶν Ἀσιατικῶν ἀνίσων τάξεων». Οἱ ἱερεῖς καὶ ποιητὲς εἶχαν ἀναλάβει τὸ ἔργον τῆς κοινωνικοποίησης καὶ θετικοποίησης τῶν ἀκατέργαστων καὶ μυθωδῶν εἰκονικοτήτων τῆς ἀρχικῆς πολυθείας καὶ πανθείας.

Ἔτσι ἡ ἀρχικὴ θεοκρατία ἔγινε ἓνα ἀπλὸ σύνταγμα, ἀπλὸς συνταγματικὸς χάρτης, ἀνάμεσα σὲ θεοὺς, ἥρωες καὶ ἀνθρώπους. Τὴν ἀρχὴ αὕτῃ τῆς λογικοποίησης τὴν συμπληρώνει ἀργότερα ἡ φιλοσοφία, ποῦ εἰσάγει σχέδιο νέας ἠθικῆς, νέας πολιτικῆς ἰσότητος, νέας μεταφυσικῆς. «Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅπως γράφει ὁ Ἰδιος, σχεδιογραφεῖται τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀνθρωπίνου συμπολιτεύσεως».

Στὸ δεύτερο στάδιο οἱ πρωταγωνιστὲς εἶναι οἱ νομοθέτες ποῦ ἐπιχειροῦν «τῆς πατρίδος τὴν πρακτικὴν κατασκευήν». Αὐτοὶ ἔκτισαν τὴν «φιλισόνομον Ἑλληνικὴν πολιτείαν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀσιατικῆς ἀνισότητος» καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ ἀρχίζει νὰ καθολικεύεται σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση ὥσπου ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἔπειτα οἱ Πτολεμαῖοι τὸν ἐξαπλώνουν στὰ πέρατα τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης.

Τὸ τρίτο στάδιο τῆς ἰσονομίας συντελεῖται κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ διαίρεται σὲ δύο μεγάλες περιόδους, στὸν ἀρχαῖο μεσαιωνισμό καὶ στὸ νέο μεσαιωνισμό.

Στὸν πρῶτο καθολικεύεται τὸ πνεῦμα τῆς ἐλληνικῆς ἰσονομίας ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἐλληνισμοῦ καὶ ἐκτείνεται στοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης. Ἐδῶ γίνεται ἡ σύνθεση τῶν ἀντιθέτων δογμάτων, τρόπων ζωῆς καὶ φυλῶν μέσα στὴ Ρώμη καὶ τὴ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία. Ἐδῶ συγχωνεύονται ἐλληνισμὸς καὶ χριστιανισμὸς, ἐδῶ δημιουργεῖται ὁ ἐλληνοχριστιανισμὸς, ὅρος ποῦ πρῶτος εἰσήγαγε ὁ Ζαμπέλιος. Κατὰ τὴν πρώτη αὕτῃ περίοδον ὁ ἐλληνισμὸς ξεχνᾷ τὸν ἑαυτοῦ καὶ ἐργάζεται γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ οἰκουμενικὴ ἰδέα.

Κατὰ τὸ δεύτερο μεσαιωνικὸν στάδιο ὁ Ἑλληνισμὸς, ἀπὸ τὸν Βασίλειον τὸν Μακεδόναν καὶ πέρα ἐπανερχεται στὸν ἑαυτοῦ καὶ προετοιμάζει τὴν ἀναγέννησίν του καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἡ προετοιμασία τῆς ἀναγέννησης δὲν διακόπτεται μὲ τὴν πτώση, γιατί συνεχίζεται ἀπὸ τὴν οἰκουμενικὴ Ἐκκλησίαν (γράφει ὀρθοδόξια).

Ποιὸ εἶναι τὸ μέλλον τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Ὁ προορισμὸς τοῦ νέου ἐλληνικοῦ κράτους εἶναι, κατὰ τὸν Ζαμπέλιο, πολιτικός.

Ἐθνολογικά. Θὰ πρέπει νὰ συγχωνευθοῦν οἱ διάφοροι ὀρθόδοξοι λαοὶ σὲ μιὰ πολιτικοπολιτιστικὴ ἐνότητα κάτω ἀπὸ μιὰν ἰσοπολιτεία.

Τὸ πολίτευμα. Τὸ ἀναγεννώμενο ἐλληνικὸ κράτος θὰ δώσῃ τὸ τελειότερο παράδειγμα ἰσόνομης συντεταγμένης δημοκρατίας. «Ἀλλά, προσθέτει ὁ Ζαμπέλιος, τὸ λαμπρὸν τοῦτο τῆς χριστιανικῆς δημοκρατίας πρωτότυπον δὲν θέλει πραγματοποιηθῆ ἔτι ἢ λάβῃ χώραν ἢ παντελὴς τῶν ἐθνολογικῶν στοιχείων συνάντησις. Μέχρι τῆς ὥρας δ' ἐκείνης ἀπαραίτητον, οὐχὶ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ μονάρχου ἀλλ' ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐθνικότητος, τὸ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπόλυτον μοναρχικὸν πολίτευμα».

Θρησκεία. Ὁ χριστιανισμὸς βέβαια εἶναι ἐναρμονισμένος μὲ τὴ φιλοσοφία.

Ἀποστολή. «Ἐὰν τῆς νίκης τὸ λάβαρον ἦναι προορισμένον πάλιν, εἰς δόξαν Θεοῦ, ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ν' ἀναπετασθῇ, τὰ λείψανα τῆς Ἀσιατικῆς ἐτεροθρησκείας ταχέως ἢ βραδέως θέλουσι συγκαταραχθῇ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Σταυροῦ, ἵνα, κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ Σωτῆρος, ἐπαυξήσῃσι ταῦτα τὸ Χριστιανικὸν ποίμνιον εἰς κραταίωσιν πολιτισμοῦ, καὶ διάχυσιν σοφίας».

Αὕτῃ εἶναι ἡ σκέψις τοῦ Ζαμπελίου. Αὕτῃ εἶναι ἡ ἰδιότυπη Μεγάλῃ Ἰδέα ποὺ κηρύσσει, ποὺ βέβαια διαφέρει κάπως ἀπὸ τὴν πολιτικοποιημένη Μεγάλῃ Ἰδέα τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς.

Θεωρία γεμάτῃ οὐτοπικὰ στοιχεῖα, ὄνειρα τῶν καιρῶν, ἀλλὰ καὶ ὀξεῖες παρατηρήσεις ἐνὸς προδρόμου. Θεωρία ἐπίσης δύσκολη στὴν κατανόησίν της ἰδιαίτερα στὴν ἐποχὴ της. Πολλὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τὰ πῆρε καὶ τὰ ἐκλατ-κευσε ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ ὅποιος ἄλλωστε ὁμολογεῖ τὴν ὀφειλὴν του στὸ Ζαμπέλιο.

Ἦταν φυσικὸ τὸ συστηματικὸ καὶ εὐκολονόητο ἔργο τοῦ ἐθνικοῦ μας ἱστορικοῦ νὰ ἀμαυρώσῃ τὸ ἔργο τοῦ περισσότερο δοκιμιογράφου καὶ δύσκολου στὴν κατανόησιν Ζαμπελίου.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅμως ὅτι τὸ ἔργο του ἐπανερχεται σήμερα στὴν ἐπιφάνεια καὶ μελετιέται. Οἱ συνθῆκες τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ μόλις τώρα βγαίνει ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὴν περιπέτειαν τοῦ τελευταίου πολέμου καὶ ἀπὸ τὸ σάλο μιᾶς ἀνώμαλης καὶ ἀνελεύθερης πολιτικῆς ζωῆς, ἐπιβάλλουν ἴσως μιὰ νέα τάση πρὸς αὐτογνωσίαν ποὺ συνοδεύει συνήθως τὰ ἔθνη σὲ κάθε ἱστορικὴ τους καμπή. Καὶ οἱ σημερινοὶ ἱστορικοὶ ἀνατρέχουν καὶ πάλι στὴν πρῶτην πηγὴν.